

Arrest

nr. 282 271 van 21 december 2022
in de zaken RvV X / VIII en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten O. GRAVY en M.-A. HODY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten O. GRAVY en M.-A. HODY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 16 juni 2021 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 15 juli 2021 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 20 september 2021 beslissingen waarbij de verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond werden verklaard. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 28 april 2022 (RvV 28 april 2022, nr. 272 108).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 juni 2022 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*). Verzoekers werden hiervan op 23 juni 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : A.(…)

voornaam : N.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

+ 1 kind:

• (0) (…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23.09.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 28.04.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 16.06.2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

Ten aanzien van verzoeker:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : A.(…)

voornaam : D.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23.09.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 28.04.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 16.06.2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X heeft betrekking heeft op de beslissing die in hoofde van verzoekster en het minderjarig kind werd genomen. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X heeft betrekking op de beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen.

2.2. De motieven van beide bestreden beslissingen en de middelen in beide verzoekschriften zijn nagenoeg identiek. Er bestaat bijgevolg een nauwe band tussen de aangevochten beslissingen en de verzoekschriften in beide zaken waardoor het in het belang van een goede rechtsbedeling passend voorkomt de beroepen wegens verknochtheid samen te voegen en gezamenlijk af te handelen.

2.3. De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een identiek middel in beide verzoekschriften voeren verzoekers onder andere de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"(...)

Dat op 22 juni 2022, tegenpartij een bevel het grondgebied te verlaten tegen haar genomen werd als reden dat zij in het Rijk verblijft later dan de termijn of het bewijs niet kan leveren dat deze termijn niet overschreden is ;

Overwegend dat tegenpartij gehouden is over te gaan tot « une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires ci la prise de la décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » ;

Dat dit hier niet het geval geweest is ;

Dat in werkelijkheid, de bestreden beslissing absoluut niet geïndividualiseerd is ;

Dat het inderdaad heel duidelijk is dat tegenpartij kennelijk niet alle elementen van de zaak in overweging genomen heeft om haar beslissing te nemen ;

Dat deze beslissing geen omstandigheid in verband met de bijzondere situatie van verzoekster vermeldt, onder ander haar privé- en familielevens in België ;

Dat ze inderdaad verschillende ongelegen medische ingrepen in haar land van herkomst gekend heeft en dat zij daardoor talrijke complicaties gekend heeft ;

Dat verzoekster in stuk 5, een uitvoerig medisch getuigschrift van 08 juli 2022 neerlegt, dat haar slechte gezondheidstoestand bevestigt ;

Dat zij ook verschillende medische verslagen neerlegt (stuk 6 tot 16) ;

Dat zij in 2014 een discectomie gekend heeft ten gevolge van de ontdekking van een hernia op hoogte van C6/C7 wegens lokale pijnen ;

Dat zijn in 2016, een ovariectomie ondergaan heeft ;

Dat sinds deze operaties, zij aan hevige pijnen lijdt op hoogte van de cervicale wervelkolom en de nek. Deze pijnen stralen uit van het hoofd tot de voorhoofdszone en lidmaten, links (stuk 6 tot 16) ;

Dat ze ook aan gerinkel in het oor lijdt, dat wisselvallig maar chronisch is ;

Dat ze ook aan heel sterke duizelingwekkende indruk lijdt ;

Sindsdien bevindt verzoekster zich in een zorgwekkende depressieve staat ;

Dat zij over weinig energie beschikt, slecht slaapt en heeft moeilijkheden om te stappen ;

Dat heel duidelijk de ingrepen slecht uitgevoerd werden ;

Dat sinds haar aankomst op het grondgebied, verzoekster van een geregeld en aangepaste behandeling geniet ;

Dat dit helemaal niet het geval was in haar land van herkomst ;

Dat uit de elementen die hierboven aangehaald werden, blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst, niet heeft kunnen genieten van de medische zorgen die ze nodig had ;

Dat sindsdien haar gezondheidstoestand verergerde en verontrustend is ;

Dat men eraan moet toevoegen dat corruptie een welbekende realiteit in Macedonië is ;

Dat verzoekers jammer genoeg financiële problemen kennen waardoor ze geen toegang hebben aan goede dokters in hun land van herkomst ;

Dat uit wat voorafgaat voortvloeit dat in geval van terugkeer in haar land van herkomst, verzoekster aan onmenselijke en vernederende behandeling onderworpen zou worden, dit in strijd met artikel 3 van het EVRM ;

Dat deze parameter in deze beslissing in overweging genomen moest worden ;

Dat dit niet het geval geweest is ;

Dat bovendien verzoekster, sinds haar aankomst op het Belgische grondgebied van een privé- en familieleven geniet ;

Dat tegenpartij niet onderzocht heeft of dit bevel het grondgebied te verlaten de rechten van verzoekster niet aantastte ;

Dat bijgevolg tegenpartij de principes van voorzorg en zorgvuldigheid geschonden, waartoe zij verplicht is geschonden heeft ;

Dat zij het beginsel van behoorlijk bestuur, waardoor de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak geschonden heeft ;

Dat het bevel het grondgebied te verlaten belangrijke gevolgen op de situatie van verzoeker heeft en haar privéleven en haar toekomst in gevaar brengen ;

Dat er daarover niets gezegd wordt ;

Dat het nochtans van vaste rechtspraak is dat « / obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitement les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, ci la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344). » (voy., entre autres : CCE n° 219 167 du 29 mars 2019) ;

Dat deze schending de adequatie van de motivatie aan de betwiste beslissing aantast ;

Dat dus, daardoor de verplichting van de administratieve autoriteit een aangepaste motivatie ter staving van iedere beslissing te geven, ook miskend werd ;

Dat deze miskenning ook artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, over de formele motiveringsplicht van de bestuurshandelingen schendt ;

Dat deze schendingen aan verzoekster een nadeel veroorzaken ;

Dat er reden daartoe is de bestreden beslissing nietig te verklaren ;

(...)

Dat dit artikel in Belgisch recht in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 omzet werd ;

Dat in dit geval, de bestreden beslissing geen beoordeling in concreto is van de situatie van verzoekster en zich tevreden stelt met een gestereotypeerde motivatie ;

Dat er geen rekening gehouden wordt noch met het familieleven, noch met de potentiële gevolgen van de genomen beslissing op de gezondheid van verzoekster ;
Dat de beslissing dus genomen wordt in schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980;
Dat gezien de hierboven vermelde elementen, er reden daartoe is de bestreden beslissing nietig te verklaren;”

Als bijlagen bij hun verzoekschriften voegen verzoekers een standaard medisch getuigschrift van 8 juli 2022 en medische verslagen van 11 augustus, 6 september, 18 en 19 oktober 2021, alsook van 11 en 17 januari, 17 maart, 4 mei en 22 juni 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 5-16).

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermelden uitdrukkelijk de artikelen 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen. Verzoekers betwisten in hun middel nergens de vaststelling dat hun verzoeken om inzake internationale bescherming kennelijk ongegrond werden verklaard en het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen en zij betwisten evenmin dat de termijn uit artikel 6 van de vreemdelingenwet werd overschreden.

De kritiek van verzoekers bestaat erin dat de bestreden beslissingen “geen beoordeling in concreto” bevatten en “geen omstandigheid in verband met de bijzondere situatie” vermelden en “zich tevreden stelt met een gestereotypeerde motivatie”. Volgens verzoekers vereist het door hen geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een nauwkeurig onderzoek van de gevolgen van een verwijderingsmaatregel.

3.4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.5. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 juni 2022 synthesesnota's opstelde waarbij een evaluatie wordt gemaakt van de elementen uit voormeld artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen bevatten evenwel geen enkele indicatie dat een individueel onderzoek heeft plaatsgevonden dat noodzakelijkerwijs aan deze synthesesnota's moet zijn voorafgegaan en bevatten evenmin een concrete verwijzing naar deze synthesesnota's. De inhoud van de kwetsieuze synthesesnota's wordt dus enkel ontsloten middels consultatie van de administratieve dossiers. Het wekt dan ook geen verbazing dat verzoekers, na lectuur van de beslissingen, van oordeel zijn dat deze niet geïndividualiseerd zijn, onder andere in het licht van de slechte gezondheidstoestand van verzoekster die middels de bijlagen bij het verzoekschrift (verzoekschrift, bijlagen 5-16) nader wordt geïllustreerd. Blijkens de administratieve dossiers werden volgende overwegingen in de synthesesnota's opgenomen:

“Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en één minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot, één minderjarig- en één meerderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezins- en familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde een hernia, de ziekte van Crohn en een tumor aan de eierstokken te hebben. Betrokkene legde hiervan bij de DVZ medische attesten neer. Verder legde de echtgenoot van betrokkene ook medische documenten neer bij het CGVS met betrekking tot haar medische problemen. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische

redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”

“Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en één minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleden : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote, één minderjarig- en één meerderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezins- en familieleden behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde verder dat één meerderjarige broer en één meerderjarige zus in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleden vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Tenslotte verklaarde betrokkene dat één meerderjarige zus in Duitsland verblijft. Ook zij behoort niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleden vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde spierproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.”

3.6. De verwerende partij repliceert in haar nota's met opmerkingen als volgt op de kritiek van verzoekers:

“(…) De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat verzoekende partij in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en er niet slaagt aan te tonen dat die termijn niet overschreden zou zijn. Er werd verwezen naar de beslissing van de CGVS d.d. 23.09.2021 en naar het verwerpingsarrest van de Raad dat daarop volgde d.d. 28.04.2022. Het determinerend motief, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht, wordt geenszins betwist door verzoekende partij.

Zij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissingen, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (RvS, arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428) Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel degelijk dat voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden bevelen een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De synthesesnota met die afweging bevindt zich in het administratief dossier.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met haar medische toestand nu bij de afweging in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hier uitdrukkelijk naar werd verwezen.

Verder dient opgemerkt te worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, in het kader van haar medische aandoeningen gebruik heeft gemaakt van de daartoe geëigende procedure.

Waar zij thans verwijst naar een medisch attest van 22.07.2022 dient te worden opgemerkt dat dit attest dateert van 08.007.2022, te weten van na de bestreden beslissing waardoor het Bestuur er ook geen rekening mee kon houden. Het komt verder aan de Raad toe, in het kader van voorliggende vordering, zich te stellen op het ogenblik van de bestreden beslissing, te weten 22.06.2022.

Er dient verder opgemerkt te worden dat alle gezinsleden van verzoekende partij bevolen worden om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezins- en familieleden behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

In de gegeven omstandigheden maakt verzoekende partij dan ook geen schending aannemelijk van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De door haar aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.7. De Raad stipt aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht omvat (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet doet echter geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 19 september 2022, nr. 15.025 (c)). Deze verplichtingen houden in dat de betrokkene in principe in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Dat de verzoekende partijen inzage hadden kunnen krijgen van niet betekende stukken, doet hieraan niets af. Indien wordt aangenomen dat het ter inzage liggen volstaat, dan wordt de formele motiveringswet tot dode letter herleid (cf. RvS 7 juli 2011, nr. 214.505, *Maenhout*).

3.8. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden waar zij in haar nota's met opmerkingen poneert dat “*uitdrukkelijk*” zou zijn verwezen naar verzoeksters medische toestand bij de afweging in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen bevatten immers geen enkele, al dan niet uitdrukkelijke, verwijzing naar een afweging in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad stelt vast dat verzoekers zich op basis van de in de bestreden beslissingen uitgedrukte motieven onmogelijk kunnen verweren tegen de overwegingen die zijn opgenomen in de synthesesnota's. Aangezien verzoekers enkel na consultatie van de administratieve dossiers kennis kunnen nemen van het gegeven dat er een individueel onderzoek, onder andere van de wankale gezondheidstoestand van verzoekster, heeft plaatsgevonden, kunnen zij op basis van de bestreden beslissingen onmogelijk nagaan of één en ander correct werd beoordeeld. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers in hun belangen worden geschaad indien bepaalde medische bezwaren inzake verwijdering niet deugdelijk zouden zijn onderzocht. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers blijkens de meest recente gegevens uit de administratieve dossiers op 20 juli 2022 een medische regularisatie-aanvraag hebben ingediend, hetgeen moeilijk te rijmen valt met de thans bestreden verwijderingsmaatregelen.

3.10. Het enig middel is gegrond in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*). De overige middelonderdelen behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessoria* van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*) worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN